

T12

Favole II, 5

L'imperatore e il servo zelante

Est ardalionum quaedam Romae natio,
trepide concursans, occupata in otio,
gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
sibi molesta et aliis odiosissima.

- 5 Hanc emendare, si tamen possum, volo
vera fabella: pretium est operae attendere.
Caesar Tiberius cum petens Neapolim
in Misenensem villam venisset suam,
quae monte summo posita Luculli manu
10 prospectat Siculum et respicit Tuscum mare:
ex alticinctis unus atriensibus,
cui tunica ab umeris linteo Pelusio
erat dstricta, cirris dependentibus,
perambulante laeta domino viridia,
15 alveolo coepit ligneo conspargere
humum aestuantem, come officium iactitans,
sed deridetur. Inde notis flexibus
praecurrit alium in xystum, sedans pulverem.
Agnoscit hominem Caesar remque intellegit.
20 Id ut putavit esse nescio quid boni:
“Heus!” inquit dominus. Ille enimvero adsilit,
donationis alacer certae gaudio.
Tum sic iocata est tanta maiestas ducis:
“Non multum egisti et opera nequiquam perit:
25 multo maioris alapae mecum veneunt”.